

Una llarga cua es va formar ahir al pati del Kursaal amb gent que no es vol perdre «Grease»

El Kursaal ven la xifra rècord de 1.831 entrades en tres hores pel musical «Grease»

► La cua va començar dues hores abans que obrissin les taquilles i es van superar de llarg les 1.320 de fa dos anys per «Mamma mia!»

REDACCIÓ | MANRESA

El teatre Kursaal va batre rècords ahir a la tarda en vendre 1.831 entrades en només tres hores per a les set funcions del musical *Grease* que tindran lloc a l'equipament manresà de l'11 al 14 d'abril. La xifra supera àmpliament el precedent del 2011 de *Mamma mia!*, que va dispensar 1.320 localitats en la jornada inicial, i *Hoy no me puedo levantar*, que es va quedar en tan sols 713.

«Al principi, hi havia un cert recel perquè la gent preguntava si el musical que venia a Manresa era

el mateix que havia fet estada a Madrid i Barcelona», va apuntar ahir el gerent del Kursaal, Valentí Oviedo, i va afegir que «ara que ja se sap que és així, hi ha més confiança quan programem un musical de gran format». Així mateix, Oviedo també va anotar que «les entrades, en aquesta ocasió, són lleugerament més barates, i el primer dia s'han venut sobretot les de les dues sessions de 35 euros».

L'obra basada en les cançons d'Abba (*Mamma mia!*) va acabar venent 4.700 entrades, mentre que la de Mecano en va emetre 4.620.

Unes quantitats que es poden superar en aquesta ocasió, en què hi ha cinc funcions a 44 euros i dues a 35 euros. El Kursaal va disposar ahir de 4 taquilles i un telèfon, de 18 a 21 h, per atendre les peticions, que també van arribar per Internet.

Dues hores abans de l'inici de la venda ja hi havia gent esperant. «Suposem que a mitjanit arribarem a les 2.000 entrades», va apuntar Oviedo a les 9 del vespre. *Grease* està realitzant una reeixida gira per Catalunya després d'haver triomfat en les diverses estades dutes a terme a Barcelona.

«ACORAR» ENTUSIASMA A LA PETITA DEL KURSAAL

El text creat i interpretat per Toni Gomila va obrir dijous la temporada de la segona sala del teatre manresà amb «Acorar», una peça sobre la identitat mallorquina

TEATRE CRÍTICA

Assumpta Pérez

Manresa

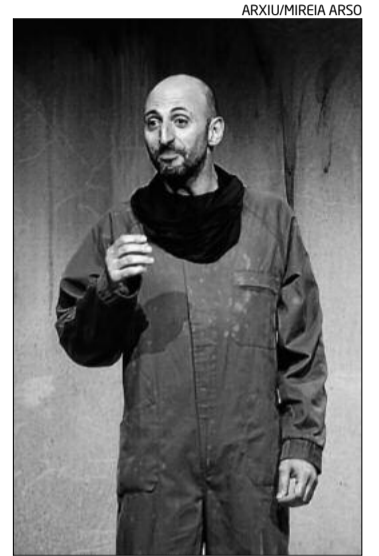
ACORAR

► **Autoria i interpretació:** Toni Gomila.

Direcció: Rafel Duran. 31 de gener, teatre Kursaal de Manresa.

Un plaer i un luxe encetar l'heterogènia temporada de la Sala Petita del Kursaal amb l'esplèndid *Acorar* de Produccions de Ferro, escrit i interpretat per Toni Gomila sota la direcció de Rafel Duran. Un muntatge en el qual regna el to vibrant i viu de la paraula, que descabdeïlla, a través del gairebé ancestral ritual de la matança del porc a les illes, el valor i la identitat mallorquina. Amb un sentit ple, de contingut i reivindicatiu davant els nous temps, els avenços que deixen enrere i oblidada la història de l'illa balear.

Per reivindicar amb voluntat i fermesa cal anar fins al fons i arribar a l'arrel, d'aquí el paral·lisme entre l'escorxament que es produeix amb el desmembrament de cada una de les parts del porc sacrificat i la implícita voluntat del muntatge. Un espectacle revelador, de trets específics i característics. No és un lament per l'avenç dels temps, ni les noves tecnologies ni en el canvis beneficinosos que ha aportat aquesta millora, però sí quan aquest progrés suposa i significa la pèrdua de la identitat i la història. Cada moment de l'esquarterament, preparació de cada

L'actor mallorquí Toni Gomila

part del porc, acaba esdevenint el punt d'inflexió perquè aleshores sorgeixen les reflexions, les preguntes, els dubtes davant d'aquest abstrasiu, silenciós i corrosiu avenç.

L'eficaç i àgil histrionisme de l'actor Toni Gomila permet amb nitidesa a l'espectador gaudir i veure els múltiples personatges que van apareixent i que conformen el cos del muntatge. Gomila és el fantàstic mestre de cerimònies per la passió que hi posa, per l'eficaç barreja escènica d'humor, per la tendresa, la nostàlgia i la reflexió que componen el vigorós cos d'*Acorar*. L'espectacle es presenta nu d'elements i amb una senzilla i discreta projecció audiovisual que permet a l'actor un momentani descans, del que certament, és un muntatge aparentment senzill però en el que resideix una complexitat evident i del tot efectiva, en una bona conjunció entre text, actor i director. Un molt bon començament de temporada.

DES DE CATALUNYA: MOTS D'ESPRIU A PICASSO

CRÒNICA

Claustra Rafart i Planas

HISTORIADORA DE L'ART

L'any 1982, Salvador Espriu (enguany se celebra l'Any Espriu) va fer una reflexió que volem posar en valor. Després de citar a figures destacades de països de reconeguda tradició històrica: Homer a Grècia, Virgili a Roma, Dant a Itàlia, ... i Lluïa a Catalunya, afegí: «Aquestes tan il·lustres i diferenciades col·lectivitats històriques no estan en deute, en cap terreny, amb els seus grans homes, prou recompensats en l'honor de representar-les, en la literatura, en les arts plàstiques, en les ciències o en qualsevol altre camp;

creador o no (...) Per a mi és evident que l'individu per excels que ens l'imaginem, està tothora per sota de la comunitat i al servei d'ella». Això ho escrivia un excels. Això ens hauria de fer reflexionar a tots.

Esprriu afirmava aquests mots en un article digne de memòria, intitulat *Catalunya i Picasso* publicat en un llibre col·lectiu, editat per la Fundació Picasso-Reventós (1982). Aquest article es reedita dins el llibre *Salvador Espriu, Ocnos i el parat esglai* amb edició a cura de Ramon Balasch i Mireia Mur, i il·lustracions de Sergi Barnils (Balasch Editor), que té previst sortir per Sant Jordi d'enguany.

L'escriptor considerava que era un gran honor per a Picasso «i això subratlla la qualitat d'aquella gran ànima» el fet d'haver-se sentit català fins a la mort. Picasso va viure a Barcelona i això ho recordarà al llarg de la seva dilatada vida. Barcelona va conquistar Picasso, «se'l va ficar a la butxaca», en un moment especialment reeixit de la seva història.

Quan el visitaven els seus amics catalans: el notari Raimon Noguera, Gustau Gili i la seva esposa Anna Maria Torra, els galeristes Joan i Miquel Gaspar, els Reventós, ... volia parlar de Barcelona. El notari Noguera (notari de Picasso pels assumptes que tenia a la nostra terra) deia en una entrevista que «la influència que vaig poder tenir sobre en Picasso i la confiança que em va demostrar foren perquè va trobar en mi una persona que li podia parlar de la Barcelona de la seva època, dels seus amics d'aleshores. Era sorprenent veure com tots aquells records eren vius en la seva memòria. L'afecte que, després de tants anys, aquell home guardava per la Barcelona que havia viscut era per a mi absolutament inconcebible».

Picasso propicià la donació del barceloní Jaume Sabartés, el seu amic de jove i secretari particular des del 1935, a la ciutat (un llegat notable d'obres que l'artista li havia anat donant amb els anys). Aquestes obres, juntament amb les que hi

havia al Museu d'Art Modern foren l'embrí del Museu Picasso de Barcelona que enguany celebra cinquanta anys.

La mort de Sabartés empenyí Picasso a donar tota la sèrie interpretativa de *Las Meninas* (58 olis), el *Retrat blau de Sabartés* i a comprometre's a donar una estampa de tots els gravats que fes des d'aleshores fins a la seva mort. El 1970 feu una gran donació d'obres que, amb l'ajuda del notari Noguera, havia repassat una per una. Aquesta gran donació personalitzarà el Museu Picasso de Barcelona (el primer museu monogràfic del món dedicat a la seva persona) com el museu més important dels períodes de formació de l'artista i l'únic que té tota una gran sèrie interpretativa sencera dins les seves col·leccions.

Picasso, artista excels, va tenir l'honor de donar voluntàriament i desinteressada un llegat excepcional a la ciutat en la qual va viure amb plenitud la seva joventut. Nosaltres podem gaudir del servei que l'artista va fer a la nostra comunitat.